

Cuprins

Pietr Letonul.....	5
Taverna de pe malul Senei.....	121
Pivnițele hotelului Majestic.....	221
Maigret închiriază o cameră.....	329
Maigret și hoțul leneș.....	445
Maigret și fantoma.....	545
Răbdarea lui Maigret.....	645
Maigret și informatorul.....	753

Integrala *Maigret*

SIMENON

VII

Pietr Letonul
Taverna de pe malul Senei
Pivnițele hotelului Majestic
Maigret închiriază o cameră
Maigret și hoțul leneș
Maigret și fantoma
Răbdarea lui Maigret
Maigret și informatorul

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM
2017

Înainte să ajungă la etajul întâi, o treaptă îi trosni sub picior. Probabil că trosnea întotdeauna. În fiecare casă există cel puțin o treaptă care trosnește. Ar fi jurat că, cu doar o clipă mai înainte, pe culoar stăruia o lumină slabă, asemenea celei ce se strecoară pe sub ușa unei încăperi luminate.

Dar se stinse brusc. Se opri. Și, cu cât asculta mai mult, cu atât era mai convins că și altcineva trăgea cu urechea, cineva care, ca și el, își ținea răsuflarea în întuneric.

Coborî mai repede și găsi pe bijbiute clanța ușii de la bucătărie.

O ceașcă căzu pe podea și se sparse.

Răsuci comutatorul.

În fața lui stătea, în picioare, domnișoara Clément, în cămașă de noapte și cu părul prins într-un fel de fileu. Preț de o clipă, fața ei nu exprimă decât impresii confuze, pentru ca apoi, în momentul în care Maigret se aștepta mai puțin, să izbucnească în acel râs răgușit care îi făcea sinii mari să tresalte.

— M-ați speriat! exclamă ea. Doamne, ce spaimă am tras!

Gazul ardea la reșou. Bucătăria mirosea a cafea proaspătă. Pe mușamaua mesei se afla un sendviș enorm cu șuncă.

— M-am speriat atât de tare când am auzit pași, încît am stins lumina. Când pașii s-au apropiat, mi-a scăpat ceașca din mînă...

Cu toate că era grasă, corpul ei, sub cămașa de noapte, era încă tînăr și ispititor.

— Vi s-a făcut și dumneavoastră foame?

El întrebă fără să știe unde să se uite:

— V-ați trezit ca să mîncăți?

Ea rîse din nou, mai scurt, roșind puțin.

— Așa pătesc aproape în fiecare noapte. Știu că n-ar trebui să mîncîc atât de mult, dar nu mă pot abține. Sînt ca acel rege al Franței care avea în permanență un pui fript pe noptieră.

Luă o altă ceașcă din dulap.

— Vreți cafea?

El nu îndrăzni s-o întrebe dacă avea cumva bere. Ea îl servi fără să mai aștepte răspunsul.

— Poate că ar fi mai bine să mă duc să-mi pun un capot. Dacă ar apărea cineva...

Era hazliu, într-adevăr. Maigret nu avea haina pe el. Bretelele îi atîrnau pe spate și avea părul răvășit.

— Numai o secundă!

Intră în camera ei, se întoarse aproape imediat și comisarul remarcă atunci că rujul de pe buze se întinsese puțin, făcându-i gura să arate foarte diferit.

— Mîncați ceva?

Nu-i era foame. Doar sete.

— Stați jos...

Oprise gazul. Cafeaua aburea în căni. Sendvișul din farfurie era auriu, crocant.

— Din cauza mea v-ați trezit, domnule Maigret?

— Nu dormeam.

— De obicei nu sînt sperioasă. Nici măcar nu mă gîndesc să-mi incui ușa. Dar, după cele petrecute ieri-seară, parcă nu mai sînt așa de liniștită.

Mușcă din sendviș. El bău o gură de cafea. Apoi, din reflex, începu să-și umple pipa. Chibriturile îi rămăseseră în haină și se ridică să ia cutia aflată deasupra reșoului, pe policioara pentru mirodenii.

La început, domnișoara Clément mîncă cu îmbucături mari, ca o persoană infometată, apoi, treptat, mestecă mai lent, aruncînd uneori spre comisar priviri mirate.

— S-a întors toată lumea? întrebă el.

— Toți, mai puțin domnul Fachin, studentul. E plecat să studieze cu un prieten. Pun mai mulți mîna de la mîna să cumpere cărți. Se duc pe rînd la cursuri și apoi se adună toți să învețe. În felul ăsta au timp să-și cîștige existența. Am avut un locatar care era paznic de noapte la o bancă și dormea numai trei-patru ore ziua.

— Dormiți mult?

— Depinde. Îmi place mai mult să mînînc decît să dorm. Dumneavoastră?

Ultimele înghițituri alunecau mai greu pe gît.

— Mă simt mai bine. Acum pot să mă duc liniștită la culcare. Mai aveți nevoie de ceva?

— Nu, mulțumesc.

— Noapte bună, domnule Maigret.

Comisarul urcă scara. La etajul întii auzi murmurul unui copil pe jumătate adormit și un zgomot regulat, sacadat, probabil cel al leagănului pe care mama îl mișca din patul ei, în întuneric, ca bebelușul să nu se trezească de tot.

De data asta, deși băuse cafea, adormi de-a binelea: un somn fără vise, care i se păru foarte scurt. Lumina îl trezi, pentru că nu trăsese

perdelele, și era cinci și jumătate dimineața când se sprijini din nou cu coatele pe pervazul ferestrei.

În lumina zorilor, strada era și mai pustie decât în cursul nopții și, din cauza răcorii, Maigret își îmbracă haina.

Cerul, printre acoperișuri, era de un albastru foarte deschis, fără urmă de nor, iar cele mai multe case păreau aurite. Un polițist care se ducea la serviciu trecu spre capătul de jos al străzii cu pași mari și regulați.

Vizavi, la etajul întâi, storul fusese ridicat și privirea lui Maigret pătrunse într-un dormitor în dezordine, unde un geamantan stătea deschis lângă fereastră. Era un model vechi, modest, uzat, cum au comis-voiajorii care călătoresc mult și cară după ei mostre.

Un bărbat trecut de prima tinerețe se agita prin încăpere și, când se aplecă, Maigret putu să vadă, de sus, că nu mai avea prea mult păr pe cap. Fața nu i-o distingea foarte bine.

Îi dădea cincizeci și cinci de ani sau mai mult. Mai degrabă mai mult. Era îmbrăcat tot în negru. Termină de aranjat cămăși albe în compartimentul de sus, apoi închise capacul și se așeză deasupra ca să-l închidă.

Puteai vedea jumătate din pat și o pernă, care păstra forma adîncită a capului celui ce dormise acolo.

Un moment, comisarul se întrebă dacă mai era cineva în pat și răspunsul i-l dădu imediat un braț de femeie.

Bărbatul tiră geamantanul, probabil pînă pe palier, apoi se aplecă peste pat să-și sărute soția. După aceea se întoarse din nou și, de data asta, luă o cutie mică din sertarul noptierei, scoase două pilule, umplu un pahar cu apă și îl întinse persoanei care nu se vedea.

Probabil că telefonase mai devreme, deoarece un taxi își făcu apariția pe stradă și se opri în fața casei. Înainte să plece, bărbatul trase perdeaua și Maigret nu mai văzu nimic pînă când nu se deschise în sfîrșit ușa dinspre stradă.

Geamantanul era greu și șoferul coborî din mașină să-și ajute clientul.

Acum vocile se auzeau.

— Gara Montparnasse. Repede.

Se auzi zgomotul produs de trîntirea portierei.

De cealaltă parte a străzii se deschise o fereastră, mai sus decât capul lui Maigret, la etajul al treilea, și o femeie cu bigudiuri, strîngîndu-și cu mîna capotul mov la piept, se aplecă spre stradă.

Îl zări pe comisar. Era pentru ea o față străină și manifestă o oarecare mirare, zăbovi un moment să-l examineze, apoi dispăru în cameră.

Îi revăzu doar mîna, care scutura o cîrpă de praf deasupra golului.

La familia Lotard începea agitația. Un tînăr înalt și roșcovan intră și, urmărindu-i zgomotul pașilor în casă, Maigret știu că era Oscar Fachin, studentul, care se băgă imediat în pat.

Oare domnișoara Clément, trezită de student, avea să adoarmă din nou?

La șase și jumătate, soții Saft se treziră și ei și la etaj se răspîndi o aromă vagă de cafea.

Domnișoara Isabelle se dădu jos din pat abia la ora șapte și un sfert și se auzi imediat apa curgînd.

Domnul Kridelka dormea. Domnul Valentin la fel. Pe domnișoara Blanche n-o auzea deloc și, chiar mult mai tîrziu, cînd casa se golise, probabil că tot mai dormea.

Maigret fumase deja trei-patru pipe cînd se hotărî să-și facă toaleta. Domnul Lotard plecă, apoi plecă și domnul Saft, pe care îl zări pe trotuar cu o servietă uzată sub braț.

Nu avea chef de cafea, ci de un pahar de vin alb și simți că îi era chiar mai sete cînd îl văzu pe patronul bistroului ridicînd obloanele și scoțînd afară scaunele și măsuțele.

Coborî la parter și privi în direcția celor două ferestruici, cea de la dormitor și cea de la sufrageria-bucătărie, fără s-o zărească pe domnișoara Clément. Ce-i drept, ferestruica de la dormitor era acoperită cu o perdea neagră. Probabil că își făcea și ea toaleta.

Ușa dinspre stradă era deschisă și, cînd să iasă, trecu pe lingă el o femeie slabă, scundă, îmbrăcată toată în negru, care mergea apăsât și intră în salon ca la ea acasă. Necunoscuta întoarse capul după el. Și, pe cînd întorcea și el capul, privirile li se întîlniră. Femeia nu lăsă ochii în jos, iar comisarul avu chiar impresia că dădea din umeri și mormăia ceva printre dinți. Remarcă, fără mare surprindere, că purta pantofi bărbătești.

— Un pahar de vin alb, îi comandă el patronului, a cărui cămașă era de un albastru la fel de spălăcit ca și cerul.

— Și așa, în noaptea asta n-a mai fost omorît nimeni?

O văzu trecînd pe domnișoara Isabelle, foarte proaspătă, într-un taior bleumarin. Maigret nu scăpa casa din ochi, iar cei care obișnuiau să lucreze cu el, ca Lucas sau ghinionistul de Janvier, ar fi înțeles că îi venise o idee.

— Știi unde-și face piața domnișoara Clément?

— Pe strada Mouffetard, ca toată lumea de-aici. Sint prăvălii și pe strada Gay-Lussac, dar sint mai scumpe. Iar pe strada Saint-Jaques, măcelăria nu e chiar atît de bună.

Maigret bău trei pahare dintr-un vin alb cu reflexe verzui, apoi, cu mîinile în buzunarele hainei, coborî strada fără grabă, ca și cum ar fi fost deja din cartier. Un bătrînel care își plimba ciinele îl salută ca la țară, unde le dai binețe și celor pe care nu-i cunoști. Poate pentru că Maigret lăsa impresia că era din cartierul lui? Răspunse la salut zîmbind și, după cîteva minute, pășea pe îngusta stradă Mouffetard, plină de cărucioare care răspindeau un miros puternic de fructe și legume.

Pe varză și salată încă mai tremurau bobîțe de rouă – doar dacă nu cumva negustorii le stropiseră ca să le improspăteze.

Maigret căuta măcelăria și o găsi imediat. În spatele tejghelei din marmură albă stătea o femeie cu obraji roșii, cu corsetul șnuruit pînă sus, care își vădea încă originea rurală.

Așteptă să rămînă singur cu ea, lăsînd înainte două cliente care intraseră în urma lui.

— Cu ce vă servesc?

— Cu o informație. Domnișoara Clément, de pe strada Lhomond, se aprovizionează de la dumneavoastră, nu-i așa?

— De zece ani.

— Cumpără mult?

— Evident, nu ca în cazul în care ar servi masa locatarilor, cum fac alți proprietari de astfel de case, dar cumpără cu regularitate.

— Are un apetit sănătos? glumi el.

— Da, probabil că e mîncăcioasă. Locuiți la ea?

— De ieri.

— Vă servește și masa?

— Eventual.

Femeia nu se gîndise deloc la sensul acestor întrebări. Deodată, un gînd păru să-i treacă prin minte.

— Numai de ieri-dimineată?

— De ieri-seară...

— Aș fi crezut că sinteți aici de mai multe zile.

Maigret deschise gura să răspundă, dar chiar atunci intră o bătrînă și preferă să nu insiste. Cînd ieși din nou în stradă era voios. Puțin lipsi să nu intre într-un bar să telefoneze la birou. Apoi, un fel de fidelitate față de patronul din Auvergne îl făcu să aștepte să ajungă pe strada Lhomond, poate și gîndul la vinul alb care îi lăsa în gură un gust de han de țară.

- Aveți telefon?
- După ușa din spate.

Se făcuse nouă dimineața. La Poliția Judiciară, era ora raportului. Șefii de servicii intrau cu dosarele sub braț în biroul cel mare al șefului, unde ferestrele erau larg deschise spre panorama Senei.

- Alo!... Dă-mi-l pe Lucas, te rog!

Telefonistul îi recunoscuse vocea.

- Imediat, domnule comisar.

Apoi Lucas:

- Șefu', dumneavoastră sînteți?

- Ceva noutăți?

— Vauquelin tocmai își scrie raportul legat de misiunea pe care i-ați încredințat-o. Nu cred că a descoperit mare lucru.

- Ai vești despre Janvier?

— Am telefonat adineauri la Cochin. A avut o noapte agitată, dar medicul spune că era de așteptat. N-a făcut febră. Sînteți tot la domnișoara Clément? Ați dormit bine?

Nu era nici urmă de ironie în vocea lui Lucas, dar comisarul se încruntă nemulțumit.

— Ești liber? Ia mașina și vino aici, te rog. Oprești puțin înainte de casă și aștepti. Nu te grăbi. Nu e nevoie să ajungi mai devreme de o jumătate de oră.

Lucas nu îndrăzni să întrebe nimic, iar Maigret, adunecînd mirosul bucătăriei unde se găsea telefonul, se strimbă, constatînd că iar găteau oaie, și se duse să mai bea un pahar la teighea.

Cînd se întoarse acasă la domnișoara Clément, femeia cu pantofi bărbătești care intrase cînd plecase el îi bara trecerea, cu capul în jos și fundul în sus, spălînd pardoseala coridorului.

În salon, unde se făcuse curat deja, nu era nimeni. Domnișoara Clément era în bucătărie, îmbrăcată într-o rochie deschisă la culoare, cu fața proaspătă și privirea veselă.

— Ați fost să luați micul dejun? întrebă ea. Dacă mi-ați fi cerut, vi l-aș fi pregătit.

- Vi se întîmplă să serviți masa locatarilor?

— Nu mese propriu-zise. Uneori le fac cafea dimineața. Sau coboară cu mica lor cafetieră și și-o prepară ei.

- Ați dormit bine, după gustărica de azi-noapte?

- Destul de bine. Dumneavoastră?

Buna ei dispoziție avea ceva agresiv, poate o mică crispă. Maigret era totuși sigur că el își păstrase aceeași expresie a feței ca în ajun. Dar ea avea probabil intuiții. Acum curăța cartofi.